

Δὲν εἶμαι πιά στὸν Ὀλυμπο. Στὰ τάρταρα γυρνῶ
Πνίγουμεν μὲς στὰ κύματα, στ' ἀνθρώπινα τὰ πάθη
Κι' ὅμως στ' ἀψήλωμα ζητῶ πάντοτε ν' ἀνεβῶ
Νὰ νοιώσω γύρω στίς βραγιές ρόδα καὶ ὄχι ἀγκάθι.

Τοῦ κακοῦ! Μόνος δὲν μπορῶ. Ἄετέ, δός μου φτερά,
Γύρνα, ποθῶ σε, πάρε με, στὸν Πίνδο ἀνέβασέ με,
Στὸν Ὀλυμπο, καὶ πιά ψηλά—μόνο γιὰ μιὰ νυχτιά
Κ' ὕστερα σὲ βουρκότοπο ψοφῆμι πέταξέ με.

Μετέφρα
Μονή Μεταμόρφωσης
Σβερης 1912.

ΣΤ' ΑΓΝΑΝΤΕΜΑ ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ

Στὸ Λίοντα Κουκούλα

Καμπάνα δειλινὴ στὸ μεσημέρι
τῆς ἕψης κουραλίστηκε. Σημάδι
πὼς σβύνει, χάνεται τὸ χαράμερι
Καὶ πὼς θέν' ἀπλωθεῖ θολὸ τὸ βράδυ.
Ξαφιάστηκεν ὁ κόσμος! Ποιὸς χτυποῦσε
Καταμεσήμερα τὸν ἦχο τοῦ θανάτου;
Ποιὸ ζωτικὸ παιγνίδισμα ἀρχινοῦσε
Στὴ νεκρωμένη πόλιν ἐδῶ κάτου;
Κανένας δὲν ἀπάντησε. Καὶ τρώμος,
Ἄνατοργίλα χαιμωνιάτικη κι' ἀντίφα,
Μαῦρο σιφουῖνι, κουρνιαχτός... Κι' ὁ δρόμος
πατήθηκε... Καὶ πῆγαν μὲ λαχάρα
Γέροι, παιδιὰ στὰ μνήματα, στοὺς τάφους
Μονάχοι νὰ θαρτοῦνε. Κι' ὅμως πέρα
Σὰ δρασκελοῦσαν τοὺς γαρβινοῦς, τοὺς τράφους
θὰ βρῖσκανε κάτ' ἴσα καινούργια μέρα!

ΚΛΑΙΟΥΣΕΣ

Στὸ Εἴηζ Γκόλφη

Οἱ κλαίουσες θλιμμένες καὶ κλωνόφυρες
Στενάζουνε στὸ πάγκο ὡς πόνοι. Πέρα
Μὲ δυνατὴ προσπάθεια τὰ κλώνια τους
Νὰ ὀρθώσουνε ζητάνε στὸν ἀέρα.
Κι' ὅμως—ἄλλοι! στὴ γῆ πάντα οἱ θλιβόμενες
Ἵσάν μαννάδες, λές, γυριές, κοιτᾶνε
Τῶνα ρόδα πού χλωμά, λιγύσανε
Καὶ γοερὰ, θρηγὰ μοιρολογάνε.
Τ' ἀνθία στὰ κλώνια ὡς νεκροστόλια ὑφαίνουνε
Σὲ μαυρισμένον ἀργαλειὸ τὰ δέντρα.
—Μὲς στὴν ψυχὴ μου κι' οἱ χαρές ὡς κλαίουσες
Τοῦ κακοῦ καρτεροῦνε τὴ βουκέντρα
Τοῦ δνειρολάτη πόθου, γὰ σιηλώσουνε
Τὰ βιάσιμα κλώνια σὲ Χιμάρρα.—
Τοῦ κακοῦ! περιμένουνε κι' οἱ κλαίουσες
Γελοῦσα νάρθει ἡ πονολύτρα μέρα!

Κηφισιά

17 Ἀπρίλη 1916

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΟΥ

Πόνος, χαρά, καημός δὲν ξέρω ἢ τί
μοῦ φέρνει τὸ τραγούδι σὰν ποτάμι,
Μονάχο του σ' ἀπρόσμενη στιγμή
Λάλει σὲ μαγικὸ γλυκὸ καλάμι.

Μὲς στὴν καρδιά μου παίξει μιὰ ξανθιά
Τὸ μαγικὸ, Αἰολικὸ καλάμι,
Πόνος, χαρά, τραγούδι, φαντασιά
Μὲ φέρνει πάντα σὲ ρυθμοῦ ποτάμι.

Κάλλες, νεράνθια, νούφαρα, παντοῦ
Στ' ἀνήσυχο ποτάμι πλένε,
Λεμένοι οἱ πόθοι στὰ πλεμάτια ἑνὸς καημοῦ
Πότε γελάνε πότε πάλι κλαίνε.

Μὲς στὴν καρδιά μου θρηγος, φῶς, χαρά.
—Τὸ Αἰολικὸ καλάμι δὲ σωπαίνει!—
Γκιόνης θρηγεῖ, πουλιὰ νυχτερινὰ
Κι' ὅμως κι' ἀηδόνι σὲ ρυθμὸ μὲ φέρνει.

Ἦ! πάντα ἀσώπαστα κι' ὁ πόνος ἄ; λαλεῖ
Μὲς στὴν καρδιά, σὲ μαγικὸ καλάμι,
Ἦ; πού νάρθει δροσάτη ἡ χαραυγή,
Στοῦ τραγουδιοῦ τ' ἀνήσυχο ποτάμι,

Νὰ ρίξει τίς ἀχιτίδες τῆς, παντοῦ,
Νὰ γαληνέψει ὅσα τώρα κλαίνε
Νὰ λύσει τὰ πλεμάτια τοῦ καημοῦ
Κι' ὅλα τὰ πάντα σὲ χαρὰ νὰ πλένε.

Πόνος, χαρά, καημός, δὲν ξέρω ἢ τί
Μοῦ φέρνει τὸ τραγούδι σὰν ποτάμι,
Μονάχο του σ' ἀπρόσμενη στιγμή
Λάλει σὲ μαγικὸ, γλυκὸ καλάμι!

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΛΙΓΕΡΗΣ

Ποῦ πᾶς, Δροσοῦλα, μοναχὴ στὰ Κυριακάτικα σου;
—Γυρίζω νᾶπ' τὴν ἐκκλησιά στ' ἀμπέλι μου πηγίνα
νὰ κόψω ραζακι χροσιστὸ καὶ τραγανὸ ἀητονόχι.
—Κι' αὐτοῦ ποῦ πᾶς δὲ σκιάξεσαι τοὺς κλέφτες μὴ σοῦ
[κλέψουν
τὴν κεντισμένη τὴν ποδιά καὶ τὰ χρυσὰ φλουριά σου;
—Θὰ μπήξω μιὰ ψιλή φωνὴ θὰ τρέξουν οἱ δραγάτες.
—Ἄμ τοῦ φιλοῦ δὲ σκιάξεσαι, μορ' λιγερή, τὸν κλέφτη;
—Χρυσὸ πουλι εἶναι τὸ φιλί, φτερά κάνει καὶ πάει.
—Δὲν τρέμεις μήνα κνηγὸς σὶδὸ διάβα σου σοῦ στήσει
καμαρωτὴ μου πέρδικα, τὰ χρυσοξόβεργά τοι;
—Ἄν εἶναι ἀσίχης σὰν τ' ἐσέ, λεβέντης σὰν ἐμένα,
χαλάλι του γὴ πέρδικα μὲ τὰ χρυσὰ πλουμίδια.—
Τὸ λόγο δὲν ἀπόσωσε κι' ἕνα πουλάκι κράζει
μέσα στὸν κάμπο ἀπὸ κλαρί: ποῦ πᾶς καλέ, τὴν κόρη;
κι' ὁ νιὸς ἀπολοήθηκε.—Τὴν ἔχω κερδισμένη.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ